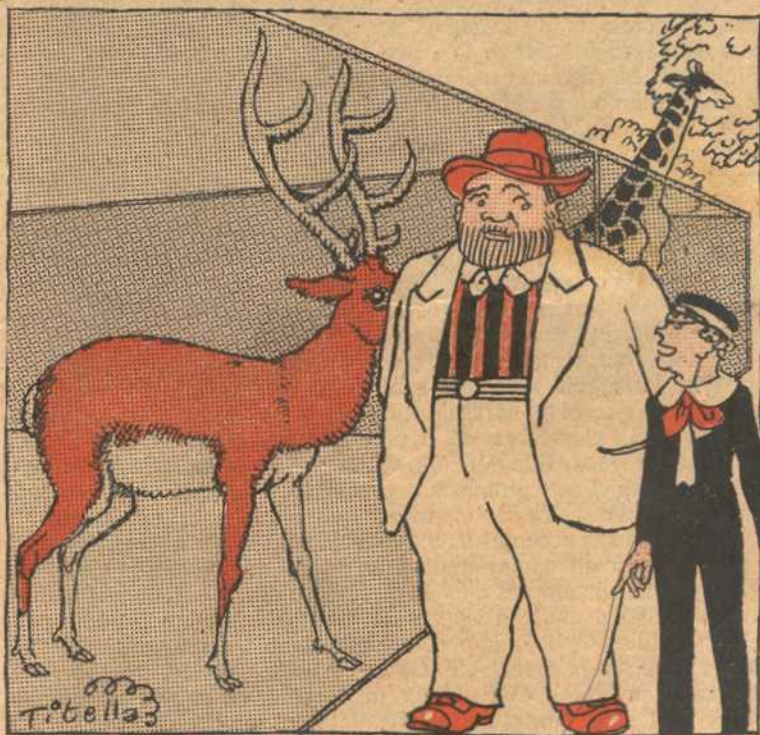

LLIÇONS DE COSES

— ¿Veus? La naturalesa és molt previsor i dona als animals lo que han de menester. Així, a l'ós blanc, que ha de viure a les regions gelades del Pol, li ha donat magnífic abrís de pell.

— Doncs així, ¿còm és, papà, que al cérvol, que va despul·lat, l'ha proveït d'un penja-robes?

L'aniversari de la xacolata

HEUSAQUÍ un aniversari digne de ser commemorat solemniament per la majoria dels qui es desdejunen, i per un sens fi d'industrial i comerciants que deuen a l'existència de la xacolata llur fortuna; i com que si no tots tenim l'honor i la ganga de pertànyer al respectable gremi de xacolaters, som en majoria els qui inaugurarem la diada sucant melindros o secalls dintre d'una xicra de xacolata més o menys autèntica, heusaquí explicat el per què val la pena de demostrar el nostre agraïment an aquesta suculentíssima preparació, adreçant-li un record d'homenatge amb motiu del quart centenari de la seva introducció a Europa.

Tal com ho sentiü; en 1513 va ser coneguda per primera vegada en el nostre Continent la xacolata, importada de Mèxic, ont els naturals d'aquell país la preparaven desde temps immemorial amb cacau torrat, farina de blat-de-moró i vainilla. La xacolata (de *choco*, cacau, i *late*, aigua) era llur beguda predilecta.

Durant força temps, aquest producte va ser conegut solament a Espanya i Portugal. Va caldre que transcorregués més d'un segle per a que adquirís carta de naturalesa en els països veïns, França i Italia.

L'any 1660, al celebrar-se el prometatge de Lluís XIV de França amb Maria Teresa, filla de Felip IV, rei d'Espanya, la jova princesa va entregar an el seu promès una preciosa capseta de plata repujada plena de xacolata. Va ser el primer que oficialment va penetrar a França, on va ser acceptat amb veritable fruïció per la cort. De mica en mica va anar introduint-se després en els demés països europeus.

En els començaments de l'ús de la xacolata, els teòlegs catòlics varén tenir certs dubtes respecte de si semblant beguda podia pendre's en els dies de dejuni; però aquests dubtes varén quedar desvanescuts mercès a la disertació *De uso et potu chocolatan diatriba*, publicada l'any 1660 pel P. Brauccio, el qual, en aquest memorable treball, va deixar sentat que la xacolata era un líquid, i ja és sabut que'ls líquids no trenquen el dejuni.

De totes maneres, això de que la xacolata sigui un líquid podria ser encara materia de discussió, i si el P. Brauccio va decantar-se per

semblant parer, és perquè devia pendre la xacolata en alguna casa de dispeses, on solen inondar d'aigua la xacolatera un xic massa.

En altres casos, pel contrari, la xacolata tira més a sòlid.

Ja ho diuen, que'ls comptes clars i la xacolata espessa.

ABECÉ

Aquests dies de tanta calor, a Nova York s'ha establert un servei de refresc públic dedicat als transeunts que no disposen de medis per anar a pendre banys. Tots aquests nois que'n diuen trinxeraires s'acosten a les mangueres a rebre la dutxa gratuita.

Versos de riure

Flema britànica

A la voreta... del Nil
dos fills de la Gran Bretanya
damunt la sorra ajeguts
tot conversant reposaven.
De sobte, un gran cocodrill
va sortir de dintre l'aigua,
i al més jove escometent,
va endur-se'l per una cana.

I mentres el gran reptil
al pobre anglès s'engorjava,
i aquest treia sols el cap
pel coll de la bestiaça,
va dir an el seu company:
—T'hauries d'arribà a casa
i di a la meva muller,
que no'm posi plat a taula,
puix no veient-me a dinar
la pobra estaria amb ansia. —

NVIC

Una errada

Volguts lectors: Com que ara a l'estiu els de la Redacció estem escampats prenent la fresca, això ha sigut causa d'un embull en l'envió de l'original den Camacurt i de les il·lustracions que hi corresponen. De manera que ha succeït que en el passat número publicàvem l'article *Solució de l'enigma* en lloc del que havia d'anar abans, o sia, el que porta per títol *El país de les meravelles o el país dels ximpls*, havent-se també fet embull en les il·lustracions.

Per a adobar tot aquest bullit, avui els publiquem tots dos en l'ordre convenient. I ara perdoneu.

EN PATUFET

En Camacurt pel món

El país de les meravelles o el país dels ximpls

AMB tant com havia viatjat en Camacurt, i amb tantes coses com li havien passat, cap li havia cridat tant l'atenció com les que li estaven succeint d'ençà que's trobava en el país de les meravelles.

I és que quan se les tenia d'haver amb els tigres i les panteres, sabia lo que li anava, mentres que amb la gent del país de les meravelles no sabia mai si se'ls havia de pendre en serio o en broma.

Prosseguint la relació dels fets, és de notar que en Camacurt, al veure aquella donzella blanca amb aquell caragol tant gros, va estranyar-se molt de lo que veia, i més encara quan se li atansaren els servidors d'aquella dama, parlant-li i mostrant-li tot lo d'aquells llocs, de lo que deduí que li volien ensenyar l'idioma del país.

Però ben aviat va veure que no era d'això de lo que's tractava.

Tant bon punt arribaren al castell o palau, se trobaren amb un senyor vestit com els d'aquí, que donava ordres amb un idioma tot estrany.

La dama va baixar del caragol i es posà a riure, contant a tothom no sé quin secret i signant-lo an ell al mateix temps.

A una senyal del senyor aquell, dos homes varen agafar an en Camacurt i el vestiren de patge. Ell se quedà tot parat, però com que'l trajo que li posaven era molt més bonic que'l que li havien tret, va pensar que rès perdria amb el canvi.

Però desde aquell instant, començaren a passar-li coses tant estranyes, que en Camacurt ja no sabia si es trobava en el país de les meravelles o en el país dels ximpls.

Lo que'l molestava més era veure que's reien d'ell. També li cri-dava molt l'atenció el fet de que'ls criats, després de fer moltes cerimonies, acabaven essent amics dels comtes i marquesos que per allí corrien, passejant junts i fumant cigarrets.

Per lo demés, allí hi estava com un rei. Li donaven dinar i sopar en abundància i no li exigien altra feina que anar al darrera de la donzella blanca, agafant-li el ròcec.

Però un dia va acabar-se-li la paciència. Mentres ell, tot tranquil, anava fent de patge, varen venir uns homes amb careta i l'agafaren, amenaçant-lo amb quatre punyals, mentre dos altres homes, vestits de marquesos, agafaven a la donzella blanca i se l'enduien.

En Camacurt estava indignat, i tot era fer estremituts per a veure si podia desempeller-se d'aquells homenots; però, ca. I lo que més l'indignà fou que mentre li jugaven aquesta mala passada, un home estava allí mateix, tocant una orga que no tenia sò, sense ocórrer-se-li anar a deslliurar-lo.

Enfadat com estava, tant bon punt el varen deixar anar, va començar a repartir cops de puny a tort i a dret, i els de la careta, amb tot, no feien més que riure.

Aleshores se'n va anar a trobar al senyor que semblava amo de tot i se li queixà. Per tota resposta, aquell senyor se li posà també a riure.

— Ba, ba, no hi ha dubte. Això és un país de ximplers. —

I acabà encara de creure's-ho més quan va veure que'ls marquesos que havien segrestat a la donzella blanca, s'estaven molt tranquils conversant i bromejant amb ella.

També va veure a l'home de l'orga que parlava amb tots com si fossin amics de tota la vida.

Amb la major atenció es fixà en l'orga. Era una caixeta petita, muntada damunt d'uns tres-peus molt alts, i lo més graciós era que girava la maneta, però no tocava res. Era, com si diguéssim, una orga muda.

No li cabia ja dubte de que's trobava entre ximplers.

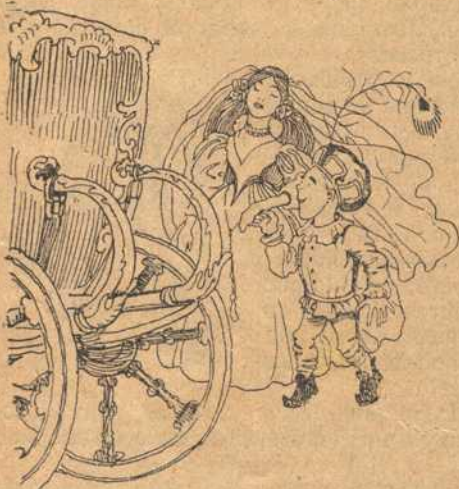
Ja veurem en el número vinent com terminà aquesta aventura semi-tràgica, que tants mals-de-cap proporcionava al pobre Camacurt.

Solució de l'enigma

EL nostre turista ja no sabia què pensar-ne de lo que li passava, decantant-se a creure que's trobava entre una colla de ximpls.

Amb la major sorpresa va veure que la donzella blanca era tancada en un calaboc fosc i tètric del castell.

Disposat a sortir en defensa de la dèbil damisel·la, en Camacurt se'n anà a trobar als que l'havien segrestada, increpant-los durament per lo que feien; i ja estava decidit a anar a cops de puny, quan amb la major sorpresa va veure que a les seves amenaces li contestaven rient com uns ximpls.

Per a acabar d'adobar-ho, un d'aquells marquesos o comtes entrà en el calaboc mentre la princesa plorava a llàgrima viva, i li contà lo que en Camacurt havia fet en sa defensa. I ella, en lloc d'agrair-l'hi, esclatà també a riure, talment com si es tornés boja, oblidant tot seguit la trista situació en que's trobava. En Camacurt no ho sabia entendre. El comte i

la princesa reien tots dos quan, moments abans, el mateix comte l'havia empresonada.

I encara es sorprengué més quan va veure que, totjust el comte la va deixar, va posar-se a plorar tot seguit amb gran desconsol.

Ademés, mentre així estava plorant, va entrar al calaboc l'home de l'orga i es posà a rodar la maneta, mentre ella es cargolava de dolor i de tristesa.

Lo xocant era que, a l'hora de dinar, tot s'arreglava. La donzella eixia del calaboc i s'asseia a taula tant contenta.

Per més que en Camacurt s'aplicava en endevinar a què obeïen aquestes estranyeses, no atinava a comprendre-ho.

Amb els ulls més oberts que una finestra es mirava totes aquelles maniobres, en les que a estones ell també hi prenia part; i mentre estava així, varen anar a dir-li que si volia podia deslliurar a la princesa, donant-li una llima per a llimar les cadenes.

Encara que pensava que aquella damisel·la no mereixia molt que ell se'n preocupés, no va voler negar-se a prestar-li tant gran servei, i ja's dirigia cap a la porta del calaboc, que era ben oberta, quan li indicaren que calia que hi entrés per la finestra.

Tot estranyat, va fer-ho així. Entrà i llimà les cadenes que, per cert varen cedir molt aviat. La princesa se li agenollà als peus remerciant-lo. Sortiren del calaboc, i a la porta hi havia una carroça. Pujaren allí tots dos, i quan ell ja creia poder fer còmodament un llarg viatge, va veure que la carroça es deturava a quatre passes.

La solució de tot aquest estrany problema la trobà en Camacurt l'endemà mateix d'aquell dia.

En una de les sales del castell varen penjar-hi un llençol, i tots els personatges se varen asseure davant.

Al cap d'un moment, la sala quedà fosca, i en el llençol començà a reproduir-s'hi tot lo que havien fet; però lligat de tal manera, que semblava una historia de debò.

En Camacurt se quedà entusiasmada al veure's allí reproduït, vestit de patge, sostinent el ròc de la dama; però lo que li agradà més fou veure's a si mateix saltant per la finestra del calaboc i deslliurant a la princesa.

Els nostres aixerrits lectors ja hauràn comprès de lo que's tractava. En Camacurt havia trobat una companyia francesa d'actors de cinematògraf que feien una pel·lícula, i al veure'l joventet varen utilitzar-lo com a patge.

Com que en Camacurt era fill d'un poble en el qual no s'hi havia vist mai un cinematògraf, no va conèixer lo que feien, i es cregué que era una orga lo que, en realitat, no era altra cosa que l'aparell de l'operador de cinematògraf.

J. M. F.

Acudits

Una dona arriba de plaça i diu a son fill:

—Mira, si endevines lo que porto al cistell te daré una mica de raim.—

—I el noi contestà:

—Raïms.—

La mare digué, tota contenta:

—Noi, tindràs carrera, ets molt espavilat.—

—¡Ola, noi! ¿Que ets calvo?

—No me'n parlis, que quan m'ho van dir i me'n vaig adonar, tots els cabells se'm van posar drets.—

Hi havia un home que va anar a

casa la planxadora i va veure el rètol que deia:

—*Planxa Dora.*—

Aquest home, pensant-se que era que planxava d'hora, va dir així:

—Diu que planxa d'hora i són les vuit i encara no han obert.—

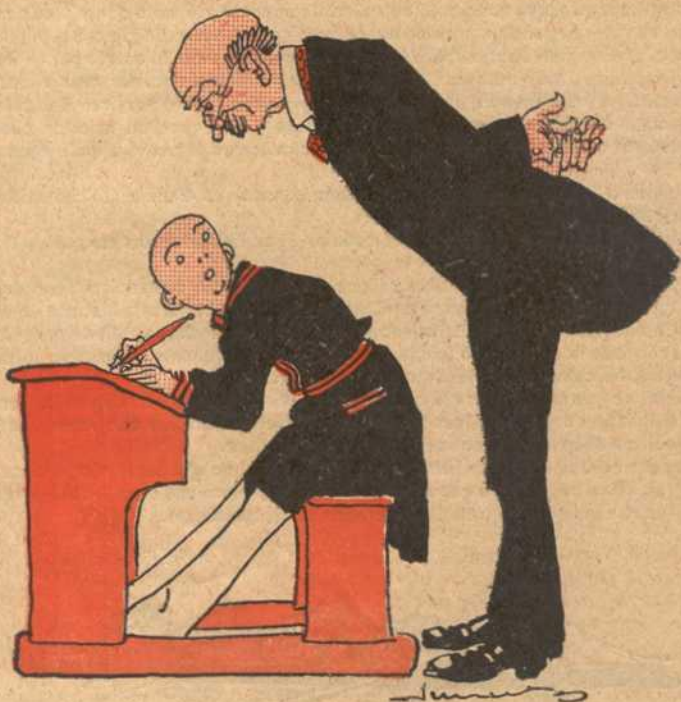
MATEU LANGES

—Noi, si no canvies de vida no pots anar ni amb rodes.

—¡Com se coneix que no m'has vist mai patinar!

Enviat per

J. C.

- Home: escrius *Coronel* amb *c* petita. ¿Per a quàn guardes la *C* gran?
 — Per a quan escriguí *general*.

Conte

L'ENVEJA

Hi havia un rei que coneixia a dos homes: l'un molt avar i l'altre molt envejós.

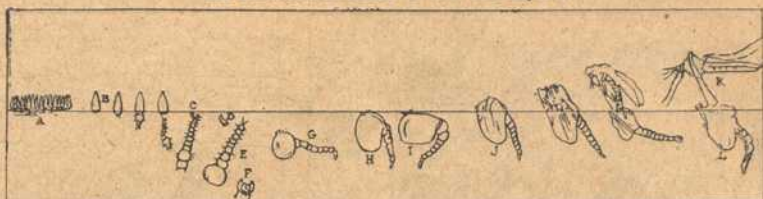
Certa vegada va dir-los que li podien demanar lo que volguessin, que'ls ho concediria; però de tal manera, que a l'últim en demanar li tocaria el doble del do² concedit al primer.

Com que cap dels dos se decidia a enraonar, el rei ordenà a l'envejós que demanés, i l'envejós va demanar que li treguessin un ull sol, perquè'n treguessin dos a l'altre; preferia molt més això a demanar una cosa bona, perquè'l seu company no'n sortís més beneficiós que ell.

J. BOSCH I BARRERA

EL DESENROTLLLO D'UN MOSQUIT

A. Els ous dels que surt el mosquit. — B i C. Incubació de la larva. — E. Primer període de la pupa. — G. La pupa quasi formada. — H i I. Primers moviments del mosquit. — J. El mosquit sortint. — K. El mosquit fora de la conxa.

La setmana còmica

L'afició

— Amic Patufet, ¿no sabs que en Pepet se'ns fa torero?
— ¡Què dius ara!

— Lo que sents; ja fa dies que fa el *lelo* dient que'l seu ideal és fer com fa l'*Algabeño*, és a dir, no treballar i convertir-se en torero... Prò calla que ell ve per 'quí i el sentiràs, si no m'erro. — (Arriba el ja dit Pepet, qui vol parlar amb *acento*, i com que'l té molt dolent sembla un' olla, i no de ferro.)
— Ola, Pepet; ¿còm estàs?
— Ola, Patufet, *zaleró*.
Ya sabes que l'afición me decanta a hacer de diestro.
— ¿Diestro dius?

— Sí, hombre, sí. *Diestro quié decir torero, qu'es el oficio mejor.*
— Per fer el gandul...

— No es eso.
— Donses ¿què?

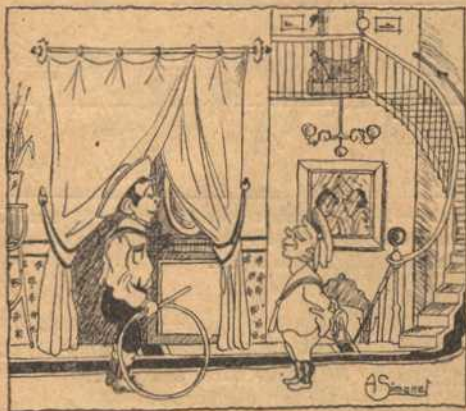
— *Has de saber que hay que ser valiente y terco y no tener miedo a ná...*
— ¿Ni an els toros?

— Por supuesto.
— ¿I a tu no't fan por?

— ¡Y quíá! *Si viene uno ahora mesmo, le doy cuatro o cinco pases y de un golpe le escabecho.* — Encar no havia acabat, ve un remat de bous tremendos i un d'ells, que anava esverat, comença a empaitar al *memo*, i ja me'l teniu corrents ple de por i de *canguelo*. El bou, al veure'l fugir, el deixa estar, sens empenyo, prò ell corre que correràs amb més gambes que no un cérvol, no parant fins més enllà de l'extrem del *Paralelo*.
— I doncs, Pepet, ¿què s'ha fet el teu valor i *denuedo*?
— Oh, ya verás, Patufet: *era un buey de matadero y yo necesito... ¡jem!*
un toro mucho más fiero. —

KUKABLANKA

ELS COL·LABORADORS D'EN PATUFET

— ¿Còm és que has vingut? ¿No estaves castigat al col·legi?

— Si, però he sortit d'esquena i s'han pensat que entrava.

— Ja ho sabeu: carrer del Carme, 4, teniu vostra casa.

— Jo tot el dia sóc al mar. Amb això ja ho sabs: el dia que t'ofeguis, pots morir-te com si fossis a casa teva.

Autèntic

En un establiment de dolços passà no fa gaire el següent cas:

Hi havia en l'esmentat comerç un aparador tot ple de bombons, i això cridà l'atenció a dos jovenets, que decidiren saber la dolçor que tenien per a passar la estona.

— ¿Entrem-hi?

— Entrem-hi.

— Déu els guard. ¿Farien el favor de dir-nos quant valdrien deu kilos d'aquests *caramel·los*?—

El dependent agafà el llàpiz, i quan hagué fet alguns números, afegí:

— Els sortirien a tant.--

Allavors un dels lleminers digué seguidament:

— Doncs, miri: faci-me'n cinc cèntims.—

Enviat per

T. J. E

Extrems

Per a un músic, tocar el dos.

Per a un jardiner, cultivar arrels de boig.

Per a un caçador, matar el temps.

Per a un lladre, pendre el sol.

Per a un bomber, apagar el foc de l'infern.

Per a un graciós, fer riure les pedres.

El Suplement d'En Patufet corresponent al present número publica el tretzè folletó de la preciosa noveleta «En Jordi Bel en el país de l'or». Amb aquest Suplement se regala el conte complet «Els dos captaires», den Josep M.ª Folch i Torres.

De la Ceca a la Meca

L'HISTORIETA A L'ESTRANGER

BONA PESQUERA! — Els habitants de la costa de Marasmo (occident de Grecia) estan en aquests moments presenciant els preparatius d'una extraordinària pesquera.

L'any 1827, seixanta-tres vaixells turcs i egipcis varen ser tirats a fons a canonades en aquells llocs per les esquadres d'Anglaterra, Rússia i França, reunides.

De la fusta amb que estaven construïts els esmentats navilis, que era d'alzina, se calcula que se'n podrien extreure més de 300.000 tonelades, que degut a la llarga immersió i per l'acció de l'aigua, deuen haver adquirit el color i la duresa de l'eban, lo qual els donaria gran valor.

Els vaixells estaven acorçats amb planxes de coure pur, calculant-se en 3.000 les tonelades d'aquest mineral que podrien aprofitar-se.

Ademés, vindran a augmentar els beneficis dels *pescadors* la extracció de més de 2.000 canons, dels quals 1.300 són de bronze.

No són per temptar menys la cobdícia dels promotors de tant extraordinària pesquera les referències que donen certs documents d'aquella època, en els quals s'hi fa constar que'l valor de lo que portaven en metàl·lic les naus enfonsades, ascendeix a cinc milions de duros.

Dels seixanta-tres navilis naufragats, quaranta-tres han sigut ja

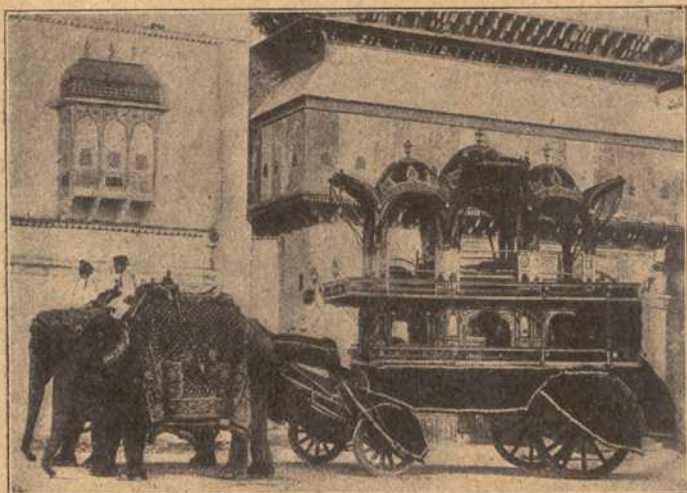

— Tenint el terreny tant pla, ¿còm és que en aquest país useu aquests bastons llargs d'alpinista?

— Es per a quan jo tinc de sortir de casa. Entre l'anella que'ls nois porten al nas i aquest bastó, els deixo lligats de manera que no's puguin escapar.

UN TRANSPORT ORIGINAL

A Benares (Índia Anglesa) se fa el servei d'òmnibus per medi de dos magnífics elefants. L'aspecte original d'aquest sistema crida extraordinàriament l'atenció dels visitants d'aquella vila.

descoberts, havent-se fixat el lloc on se troben, per medi de boies.

¡Qualsevol s'entretengui pescant burrets!

LA FI DELS SEGELLS DE CORREU. — La desfeta dels col·leccionistes de segells de correu és imminent, si és cert lo que diu la *Feuille d'Avis de Vevey*, que'ls Correus de Baviera han fet una prova, les conseqüències de la qual podrien ser la completa desaparició dels segells en la correspondència.

En les principals ciutats del regne de Nuremberg i a Munich, per exemple, les grans cases que tenen molta correspondència han sigut autoritzades per a deixar de fixar segells en llurs cartes. Ara les porten a l'Administració; un empleat les compta, inscriu llur nombre i l'import de lo que valdria llur franqueig en un registre, i posa en cada una de les cartes una indicació especial. Totes aquestes operacions se fan automàticament.

Aquest procediment, si s'arribava a generalitzar, economitaria qui sab el temps, factor gens despreciable en aquesta època en la qual, segons diu la dita, *el temps és or*.

Per a comprendre-ho millor, caldrà saber que, segons estadístiques que's consideren força exactes, cada any se consumeix en tot el món 40 billons de segells de correu.

Calculant que la dimensió mitja de cada segell és de cinc centímetres quadrats, s'obté amb ells una fulla de paper de 2.000 hectàries. Aquests segells, que alguns troben cars en relació amb llur insignificància, costen molts diners a l'Administració pública. Prescindint de lo que costen els segells en si,

llur fabricació, llur verificació, llur expedició a cada Administració, llur venda, llur fixació a cada carta, llur dipositació a Correus, llur inutilització pels empleats, etc., etc., són operacions que, calculant-les en un promedi de cinc minuts per cada segell, dona per resultat que en tot el món, els segells de correus fan perdre 200 billons de minuts, o sien 400 milions de jornals de 500 minuts de treball cada un.

Si ara es calcula el preu de cada jornal no més que en quatre pessetes, això representa més d'un billó i mig, o sia una pesseta per habitant de la terra.

Aquesta inexorable estadística, seria esgarrifosa si no'ns aconsolés la consideració de que, després de tot, els segells proporcionen els necessaris medis de vida a un sens fi d'individus.

Però lo que encara és més inexorable, és l'importància que va conseguint de dia en dia l'abans esmentat proverbi anglès: *Times is money*.

¿Els segells de correu acabaran per ser-li oferts en holocauste?

No més que de pensar-hi an els col·leccionadors se'ls posa la pell de gallina.

Frase feta.

JORDI BUSCA

ENDEVINAIRES

Totes les solucions. — Germans Fellubadaló, Andreu i Conxita Esteve, Eduart Estapé, A. Verdura, Josep Blanquet i Maria Masagué, Marcell Bayer, Filemón Nonell, Jaume Vallhonestà, Tereseta Canales, Francisco Botines, Josep Ventura, Pepet Manosas.

Tres solucions. — Enriqueta i Maria, Angel Vila, germans Bis, Segimón Cucurull, Marià Vila, Germans Saba, Josep Bassa, Jaume Noguera, Francisco Trullà, Lluís Bassas, Maria Costa Cerdà, Bielet Riús, Lluís Cerdà Anglada, Josep Mandado, Roser i Lluís Contí, Ramón Bassa, germans Fargas, Joaquim Estapé, Joan Ribó, Joan Costa, germans Figueras, Tres germanets vegetarians, Maria Queraltó.

Dues solucions. — Maria Ribas, Rosa i Carme Bis, Enric Mascaró, Concepció i Joan Mari, Un aficionat, Francesc Olivé, Lluís Miralles, Soletat Calzada, Maria Vila, Lluís Servitje Claramunt, Teresa Peris, Rosa Vilà, Inotna Acor, Baldomer Sala, Ramón Paradell, Montserrat Costa i Cerdà, Francisco Roselló, Cristòfol Rocabert Roca, Joan i Domingo Bis, Pilar Bis, Josep Matabosch, Ramón Fulquet.

Una solució. — Miquel Falguera, Andreu Camps, M. E. i E. C., Sebastià Munté, Josep Jover, Francisco Burgarolas, germans Montaña, Emilia Pujadas Puchdollers, Emilia Peres, Filemón Nonell, Lluís y Josep Panadés, Llorenç Ribrugent, Antoni Estapé, Ricart Paradell, Calina Bahey, Triunfats Feliu, Joan Prats Carbó, R. Balvey i Reus, Manel Fortuny, Joaquim Vila Minobis, Consolació Closas, Guillem Colomer, Joan Marín, Pepeta Casanovas, germans Esteve.

ENDEVINA, ENDEVINETA

XARADA RÀPIDA

- 1.ª Part del cos.
- 2.ª Preposició.
- 3.ª Líquid.
- 4.ª Nota musical.

Total: Un cognom.

J. FEBRÉS, P. PI I F. QUEROL

LOGOGRAF NUMÈRIC

1	2	3	4	5	6	—	Carrer de Barcelona.
1	3	5	6	2	—		Id.
	2	6	5	6	—		Id.
	6	2	3	—			Id.
		1	5	—			Animal.
			4	—			Consonant.

EUDALT CASERAS IGLESIAS

TARGETA

LOLA R. LERVI

Formar amb aquestes lletres, degudament combinades, el nom d'un carrer de l'Aixample d'aquesta ciutat.

V. M.

SEMBLANÇA

En què se sembla un carrer acabat de regar, a un mort.

TÒFUL XIRINACHS

SOLUCIONS A LO INSERTAT EN EL NUMERO ANTERIOR

A la carta numèrica: *Filomena*. — Al logogrif numèric: *Cambils*. — A la targeta: *Solidaritat*. — A l'acròstic: *Filomena, Enrica, Gertrudis, Lluïa, Roser, Ramira, Sibila, Agnès*.

Redacció i Administració: Cardenal Casañas, 4 (Riera del Pi)

BARCELONA. — Impremta de FIDEL GIBÓ, carrer de Valencia, núm. 233

Biblioteca "Patufet"

Volums publicats

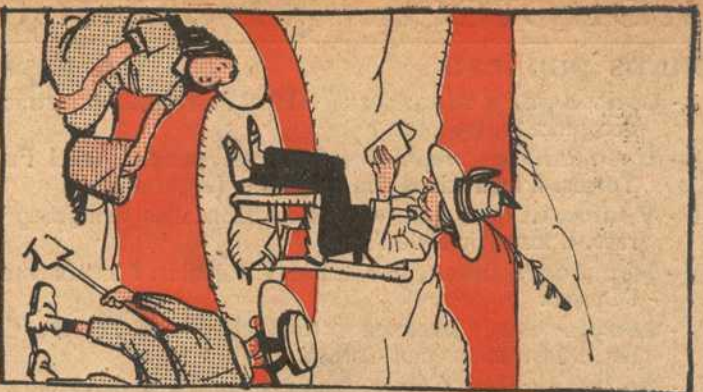
A UNA pesseta

- I - **Contes per a nois**, per en Manel Marinell. Il·lustracions den Junceda. (Agostat.)
- II - **De quan les besties parlaven**, per en Manel Folch i Torres. Il·lustracions den Llaverías. (Agostat.)
- III - **Veus aquí que una vegada...** Rondalles den Josep Morató. Il·lustracions de l'Apa.
- IV - **Per a cors joves**, per Enric de Fuentes. Il·lustracions de l'Opisso.
- V - **Senyor Ruc, mestre d'estudi**, per en Pompeu Creuheret. Il·lustracions den Cornet.
- VI - **De cada color**. Contes, faules, historietes, narracions, per en Ramón Suriñach Baell.
- VII - **Encara parlen les besties**, per en Manel Folch i Torres. Il·lustracions den Llaverías.
- VIII - **Contes del vent**, per en Pere Prat Gaballí. Il·lustracions den Junceda.
- IX - **Aventures extraordinaries den Massagrán**, per en Josep M.ª Folch i Torres. Il·lustracions den Junceda.
- X - **Noves aventures den Massagrán**, per en Josep M.ª Folch i Torres. Il·lustracions den Junceda.
- XI - **El Gegant dels aires**. Novela d'aventures, adaptació de J. M. F. (Volum I.)
- XII - **El Gegant dels aires**. Novela d'aventures, adaptació de J. M. F. (Volum II.)
- XIII - **En Bolavà detective**. Memories íntimes d'un detective aixérit, per en Josep M.ª Folch i Torres. Il·lustracions den Junceda.
- XIV - **Aventures den Bolavà en el país dels xinos**. Memories íntimes d'un detective aixérit, per en Josep M.ª Folch i Torres. Il·lustracions den Junceda.
- XV - **Per les terres roges**. Noveleta d'aventures, adaptació de J. M. F. Il·lustracions den Llaverías.
- XVI - **Fugint de les terres roges**. Noveleta d'aventures, adaptació de J. M. F. Il·lustracions den Llaverías.
- XVII - **Vida i aventures den Jordi Bel**. Noveleta original den Josep M.ª Folch i Torres. Il·lustracions den J. Llaverías.

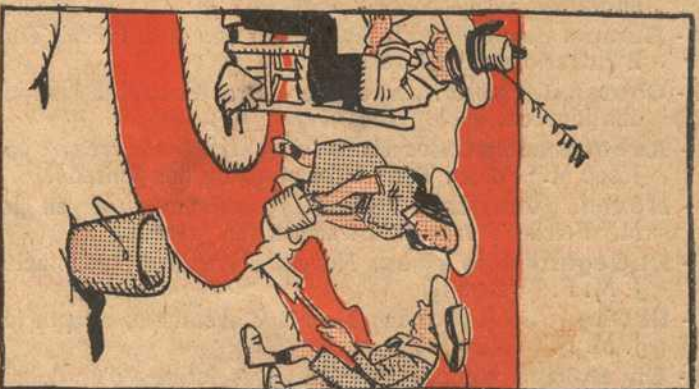
Manuscrit Català, compost d'autògrafs de tots els Mestres en Gai Saber i d'altres Poetes i Prosistes catalans. Preu: 1,50 ptes.

De venda en la Llibreria Baguñà, Cardenal Casañas, 4

Jocs Hidràulics

Mentres la miss llegeix, els nois li fan un llac al seu voltant.

Després se'ls acut untr el llac amb el mar.

Allavors ve l'inondació, i tot són crits i desmai.